

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவமுந் தமிழுந் தழைத்தினி தேதாங்குக.

சிவநேசன்

செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு.

பலவான் குடி.

ஆண்டுக்

யுவ கார்த்திகை-1935-நவம்பர்

திங்கள் ௪.

உடையா ளுன்ற னடுவீருக்கு முடையா ணடுவு னீயிருத்தி
 அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்
 அடியார் னடுவு ளிருக்கும் அரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
 முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

சிவநேசனுக்கு வாழ்த்தும் மதிப்புரையும்.

(கும்பகோணத்தைச் சார்ந்த அசகூர், திரு, S. A. முத்தையாத் தேவர் அவர்கள்.)

நேரிசை வெண்பா.

1. திங்கள்மே லோங்குதலால் தூய்மையுளோர் போற்றுதலால்
 எங்கும் நிறைந்தே இலங்குதலால்—கங்கையொடு
 துன்னு பெருமானைத் துன்னுசிவ நேசத்தாள்
 என்றெ ன் றும் வாழ்க இனிது.
2. நலமுற்று மாக்கியே நாளுமே பாவ
 நிலைகுலைத் தெஞ்ஞான் றும் நின் று—கலைநிறைத்து
 மாமதிய ராக்குதலால் மாண்சிவனை ஓக்குமித்தாள்
 சேமமொடு வாழ்க சிறந்து.

(பரிமணங்குடி சண்முகநாதர் கோவில் தரும பரிபாலகர் திரு சவ்தடிச் சுவாமி அவர்கள்.)

தவநேச முற்றுச் சகசீவ நய்யச்
 சிவநேசத் தாள்பரப்புஞ் சீமான்—புவனி
 புகழும் பலவான் புரிராம சாமி
 குகனருளால் வாழியென்றைக் கும்.

(கிருப்பணிச்செல்வரும், செந்தமிழ்ச்செல்வரும் ஆகிய, அமராவதிப் புத்தூர், வயி, நாக. ராம அ. இராமநாதச்செட்டியார் அவர்கள்.)

தங்கள் சிவநேசன் பத்திரிகைதோன்றிய பிரபலவாங்கு ஆவணியீ முதல் பத்திரிகைகளை வருஷவாரியாகச் சேர்த்து அழகுபெறக்காட்டி வைக்கால் நலம் என்று வரிசைப்படுத்துகிறேன். பல இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளை வருத்திப் படிப்போர், கொஞ்சம் குவிந்தவுடன் மிட்டாய்க்கடை பலசாக்குமளிகைகளுக்கும், வண்டிக்குகூடுசெய்வாருக்கும், இன்னும்வேறுவினையாளர்களுக்கும் வீசை ஒன்றுக்கு ஒரு அணு முதல் ஒன்றறை அணுவரை விற்றுவிடுகிறார்கள். மேற்கண்ட பத்திரிகைகள் நிலைபெறடையாத சிறிதன்பத்திற் குலுப்பானவைகள். நமது சிவநேசன் பேரின்பம் பயந்து நெடுநாள் பலஐதவி யென்றும் நிலை பெற்று நிற்பவனன்றோ? இத்தகைய நமது வினையில்லாத தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை ஒருகாலும் விற்றதில்லை. நமது பத்திரிகைகள் சரியாக வைக்கப்பட்டு இருக்கும். —

(சின்மனார் மாணிக்கவாசகர்கோவில் திரு, கு. அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள்.)

சரியான சைவப்பத்திரிகை சரியாய் நிலவாத இக்காலத்தில் தாங்கள் பிரசுரிக்கும் 'சிவநேசன்' மிக அருள்பெரும் பெர்னங்கள் விளக்கி வெகு காலமாக நன்றாய் வெளிவருவதுபற்றிச் சைவவுலகம் நன்கு பாராட்டி வருகிறது. அடியேற்கும் மற்றப் பத்திரிகைகள் பார்க்கும் அவாவில் நூறுமடங்கு அதிகமாக சிவநேசனில் அவாவுண்டு.

(கரிசூழ்ந்தமக்கலம் ஸ்ரீ ஆனந்தகான சபையார்.)

எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் சிவநேசனுக்கு எட்டாவதாகி நிரம்பி ஒன்பதாவதாகி நடைபெறுவதற்கு, எங்கள் மனப் பூர்வமான மகிழ்ச்சியையும், நன்றியறிதையும் வந்தனத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். நாத்திகம் மலிந்த இக்காலத்தில், ஆத்திகம் பரப்பி, பத்தி நெறியையும், சனாதன தர்மத்தையும் விளக்கி சைவ மக்களும், தமிழ் மக்களும் புத்துணர்ச்சி பெற்று வாழ்வுமிக் குறவேண்டி சிறந்த கொண்டாற்றி வரும் சிவநேசனுள் அதன் ஆசிரியரும் ஊக்கமும் உறுதியுடன் கொண்டு பல்லாண்டுவாழ்ப் பிரார்க்கிக்கின்றோம்.

மதிப்புரை மஞ்சரி.

ஜீவமணி:— இதுகாலைப் பெருக்கும் கதைகள் மலிந்து, புதுகாகரீகத்தை வளர்க்கும் ஒரு மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை, டி.வ. ஆனி 1935 ஜூலை முதல் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து வெளியாகிறது. இதனாசிரியரும், பதிப்பித்து வெளியிடுவோரும் டாக்டர் திரு, T. C. சிங்காரம் அவர்கள் ஆவர். உலகநிகழ்ச்சிகள், கதைகள், மாநாடு பகுதிகள் ஆகிய இவைகளைத் தாக்கவரும் இதுன் ஆண்டுவரி அணு 0--8--0. வேண்டுவோர் திருச்சிராப்பள்ளி பெரிய பஜனரோடு ஜீவமணி ஆசிரியர் அவர்களுக்கு எழுதிப்பெறலாம்.

கந்தபுராணம் காப்புச் செய்யுளின் உரை விளக்கம்.

(சின்னக்காஞ்சியும் திரு, சேனாபதி நடேச செட்டியாரவர்கள்.)

செய்யுள்.

- திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
- சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
- அகட சக்கர வின்மணியா உறை
- விகட சக்கர மெய்ப்புகம் போற்றுவாம்.

இதன் அன்வயம்.

1. திகழ் தசைக்கரச் செம்முகம் உளான், மைந்துளான்
2. சக்கரத்து ஆர் சகடம் அரை நாயகன்
3. அசக்கரம் வில் மணியா உளான்
4. அகடு உறை விகடசக்கரன் மெய்ப்புகம் போற்றுவாம்.

(அ—உலகறி சுட்டு)

இதன் பொருள்.

ஒளி சங்கிய தோற்றத்தையுடைய கொழுத்த சதை நிறைந்த நீண்ட கரம் விளங்குவதும், செம்மணி பதித்த முகபடாம் அணிந்த அழகான திருமுகம் உடையவனாகவும், அடல் அவுணரை அடக்கிய மிக்க வலிமை கொண்டவனாகவும், (2) நிறவியாகிய சூழலுக்குக் காரணமான (சகடு, கசடு, அசடு) மூன்று மலங்களையும் அறவே அழித்தருளும் தனிப் பெருங்கடவுளாக விளங்குபவனும், (3) தம் தந்தையார் சிவபெருமானால் தரப்பட்டு தன் மாமன் திருமால் கர தலத்தில் விளங்கும் திருச் சக்கரத்தைத் தன் திருமுடிமேல் மிக்க ஒளிபொருந்திய திருமுடியில் அணியும் நுடினமணியாக அணிந்து கொண்டவனாகவும், (4) திருக் கச்சித் திருவேகம்பர் ஆலயத்துள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தின் உள்ளால் திருக்கோயில் கொண்ட விகட சக்கரன் என சிறப்புப் பெயர் கொண்ட விகடசக்கர விராயகப் பெருமான் திருவடி பணியும் அடியவர்களுக்கு மெய்ப் பொருளாம் செல்வப் பொருளும், கல்விப் பொருளும் தந்தருளும், சீர்பாத கமலங்களைப் போற்றி வேண்டுப பெற்று வாழ்வோமாக!

இச்செய்யுளின் பலவகை உரைகளையும், உரை நூலகத்தே மிகக் காணலாம். மேல் விளக்கிய கருத்தேதான், நூலாசிரியர் கருத்தாகும் என்பதை அவர் இயற்றிய இதர காப்புச் செய்யுள் அமைப்பாலும் இதர செய்யுள்களாலும் உரை விளக்கம் தரலாம். விரிவுரை பின்னர்த் தருவாம்.

தொல்காப்பியம்

சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் உரை விளக்கம்.

பனம் பாரனார் இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்.

1. வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆய் இடை
2. தமிழ் கூறு நல் லுலகத்து
3. வழக்கும் செய்யுளும் ஆய் இருமுதலின்
4. எழுத்தம் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
5. செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
6. முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
7. புலம் தொகுத்தோனே போக்கு அறுபதுவல்
8. நிலம் தருதிருவின் பாண்டியன் அவையத்து
9. அறம் கரை நாவீனான் மறை முற்றிய
10. அதங்கோட்டு ஆசாற்கு அரித்தபத் தெரிந்து
11. மயங்கா முயின் எழுத்து முறைகாட்டி
12. மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
13. தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயர் தேற்றிப்
14. பல்புகழ் ஈறுத்த படிமை யோனே.

இதன் அன்வயம்.

வேங்கடம் வடகூறாய், குமரி தென் கூறாய், மல்குநீர் (இரு வரைப்பு) ஆய் தமிழின் நல்லுலகத்திடை இயற்கைச் செந்தமிழ் நிலத்தொடு சிவணிய முந்துநூல் வழக்கின் பொருளும், செய்யுளின் எழுத்தம் ஆய் இருமுதலை. (பாட்டியல் வழக்கியல்) நாடியும், கண்டும், முறைப்படஎண்ணிபோக்கு அறுபதுவல்தொகுத்தோனே. போக்கு அறுபுலம் தொகுத்தபடிமையோனே.

நிலத்தின், தருவின், திருவின், (நிலத்தின் - பொறை - பயன், தருவின் - உயர்வு, ஈகை, திருவின் - அழகு, வெற்றி, இவைகளை ஒருங்கே பெற்ற) பாண்டியன் (முகீர்க்கி) அவையகத்து. (நூல் முறை தெரிந்து கேட்டோர் யாரெனில்)

அறம், மறை (அறநூற்கும், மறைநூற்கும்) கரையினன். ஐந்திரத்தை அரித் தபத்தெரிந்து நிறைந்த நாவீனான் முற்றிய, அதங்கோட்டு ஆசாற்கு (முந்து நூலின்) எழுத்து (சொல், பொருள்) மயங்கா முறையின் முடி காட்டி பல்புகழ் நிறுத்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தேற்றிப் போக்கு அறுபுலம் தொகுத்த படிமையோனே.

இதன் விரிவுரை பின்வரும்.

தமிழ் மொழியும் சிவநெறியும் (தமிழ்மறை வரலாறு)

(கோவிற்பட்டி, தமிழ்ப் பிரமநாதநீராசிரியர், உயர்தீரு,
கவாம், விருதை, சிவஞானயோகிகள்.)

(கவது ஆண்டு சுசம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தலைச் சங்கத்துத் தோன்றிய தலையாய வேதத்துக்கள் தென் மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்ட முதலுழியிலும் எஞ்சியிருந்தவை இடைச்சங்க மிருந்த கவாடபுரம் கடல் கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவ துழியிலும் கடலுண்முழுசினமையால், இப்போதுள்ள சிவ மறை யாகிய தேவார திருவாசகமும் திருமந்திரமும் அவதாரமூர்த்திகள் வாயிலாய் வெளிப்போந்தன. அவற்றுள் தேவாரம் திருமுறை கண்ட அபயகுல சேகாசோமன் சிதம்பரத் திருமகிலுள் வைக்கப் பட்டிருந்தமை கண்டு பெரும்பகுதி கரையானுண் டிறந்தமைக்கு வருந்த “இக்காலத்துக்குவேண்டியனவேஎஞ்சியிருக்கின்றன” என் றெழுந்த வானிழல் மொழி இக்கால மனிதர்க் கறியற்பாலனவல் லாத பொருளுடையன கரையானுண்ணப்பட்டன வென் றுணர்க்கி நிற்கின்றன. அதுவே முதற் சங்க காலத்துத் தோன் றிய தலையாய வேதத்துக்கள் கடல் கொள்ளப்பட்டமைக்குக் காரண மென்றுணரக் கிடந்தமை யோர்க.

வடமொழி மறை பலராத் கவரப்பட்டமையும் விண்டு மச்சாவ தார மெடுத்துக் கொணர்ந்தமையும், வேதங்கள் திரயீ யென்னப் பட்டுப் பின்னர் நான்காயினமையும் “(அநந்தாவைவேதாகா) மறை கள் அளவில்” என்னப்பட இப்பொழுதுநான்கே யுண்மையும், கற் பங்கள் கோறும் மீண்டு மீண்டும் மறைகள் தோன்று மென்ற உபநிடகங்களின் கருத்தையும் உற்று நோக்கில் பிரளயத்தில் தமிழ் வேறுபட்டமை யியல்பெனக் தோன்றும். திருமந்திரத்தில் சதா சிவ மூர்த்தமாயிருந்து சிவன் தமிழ் வேதத்தை யுணர்த்தினர் என் றும், (“சதாசிவந் தத்துமுத்தமிழ் வேதம்”) சிவன் உமையார்க் கருளினார் என்றும் அதை நான் சொல்லுகிறேன் என்றும் (“நீலாங்க மேனி நேரிழையானொடு, மூலாங்கமாக மொழிந்ததிருக் கூத்தின், சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந்தேனே”) மலர்வன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் தமிழ்மறை பாடி யாடினர் என்றும் (திரு. நா. தே. “நாவார்ந்த மறை பாடி நடமாடி நான்முகனு மிந் திரனு மா லும் போற்ற”) நந்திகேசரர் முதலிய சிவகணநாதரும்

தமிழ்மறை கூறிப்பதாயும், திருமூலரோடு நந்திப்புத்தேளிடம் தமிழ் மறை கற்று அருள் பெற்றவுடன் மாணாக்கர் சிவயோக மாமுனி, பதஞ்சலி, புலிக்காலர், முன்னையர் எழுவர் என்றும் திருமூலர்பாற்றமிழ் மறை கற்ற மாணாக்கர் மாலாங்கன், இரத்திரன், சோமன், பிரமன், உருத்திரன், காலாங்கி, கஞ்சமலைச் சித்தர் என்ற எழுவர் என்றும், தமிழ் மறையாசிரியரும் வழியும் அது கற்ற பாணாக்கரும் ஆங்காங்கு குறிக்கப்படுகின்றனர். மகேந்திர மடையில் சிவனார் ஆகமங்களை அருளிச் செய்தனர் என்று திருவாசகம் அகவல் 2. 9—10 “மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன வாகமந்தோற்றுவித்தருளியும்” என்ற சுருதி விளக்குகின்றது. மகேந்திரம் தமிழோங்கி வளர்ந்து வழங்கிய முதற்கழக மிருந்த நாட்டின்கண்ணுள்ள தாதலால் அவண்டோன்றிய ஆகமமும் (சிவனார் அம்மைக்குரைத்த தமிழ் ஆகமத்தை யான் கூறுகின்றே னென்று திருமூல தேவர் குறித்தபடி) தமிழென்புகொருதலை.

அம்மலை கவாடபுரத்துக்குத் தெற்கிலுண்மையும், முதலாழியில் தென்மதுரை கட்டல் கொள்ளப்பட்டமையால் அதுவார் சென்ற பொழுது ஒரு பகுதியும் கடலுண் மூழ்கியிருந்தமையும் வான்மீகராமாயணம் கிட்கிரகா காண்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவார திருவாசக தமிழ்மறையை உரைத்தோர் முருகக் கடவுள் அவதாரமாகிய திருஞான சம்பந்தர் நந்திகேசரர் அவதாரமாகிய மாணிக்க வாசகர் முதலிய நால்வர். அத்தமிழ் மறையைச் சிவாலய முனிவர் நாடோறும் ஓதக் திட்டித் தந்தவர் அகத்தியனார்.

திருமூல நாயனார் சிவனார் அடியார்க் கறவறுத்தருளிய சிவாகமங்கள் அளவிறந்தன வென்றும், அவற்றுட் சிறந்தன இருபத்தெண்கோடி நூறாயிரம் என்றும், அவற்றின் பொருளைச் சுருக்கியான் 3000 திருமந்திரங்களாகக் கூறுகின்றேன் என்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவற்றின்சுருக்கம் இருபத்தொட்டாகமங்கள். இப்போதுள்ள காமிகாகமத்தில் முதற்கண் ஒவ்வொருகமத்தின் பாத்தொகை இஃதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. அக்கணக்கின்படி அக்காமிகாகமத்திலாவது வேறு ஆகமங்களிலாவது பாக்களிருக்கக் காண்கிலம். ஆகலால் அவை முன்னிருந்த தமிழ் ஆகமங்களின் தொகை என்றும், அவை வடமொழியி் லெழுதப்பட்டன வென்றும் கருத்துக்க தாகின்றது. வடமொழி யாகமங்கள் திக்கு பரியிலும் நித்திய பூஜாதிகளிலும் தமிழ்ப் பாக்களையும், தமிழ்ப் பண்களையும் ஓகப் பணிச்சொல்லும் வடமொழி யாகமங்களில் ஆகமம் முதலிய சொற்களுக்கு ஆ - பசு, க - பந், ம - பாசம், ஆகலால் பசு பநி பாசங்களை யுணர்ந்தும் நூல் ஆகமம் எனப்படும் என்றிவ்வாறு தமிழ்ப்பகுதிப் பொருள் கூறப்படலும் இக்கருத்தை நிலையுறுத்தும்.

இந்தியாவில் 8000, 10000 ஆண்டுகட்கு முந்திய பல சிவாலயங்களிருக்கின்றன. நெடுகாண் முந்தி யிருந்து மண்ணுள் மறைந்திருந்த சிவாலயங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வடமொழி யாரியர் இந்நாட்டுக்கு வருவதற்கு முந்திய காலத்திற்குட்டப்பட்டன வென்பது தெளிவு. ஆதலால் அப்பொழுது சிவத்தளிகளியற்றல் வழிபடல் முதலியவை தமிழாகமங்களின் வழித்தாச் செய்யப்பட்டன வென்பதற் தெளிவே. வேதம் ஆகமம் என்பன ஒரு பொருட்களானகாலால் திருமூலவேதவர் முன்னர்ச் “சீலாங்கவேதத்தைச் செப்பவந்தேனே” என்று சொல்லி பின்னர்ச் “சிற்தை செய்தாகமஞ் செப்பலுற்றேனே” என்று கூறினார்.

மேற் கூறிய கருத்தை,

ஆண்ண லருளர் லருளுஞ் சிவாகமம்
எண்ணி விருபக் தெண்கோடி நூறாயிரம்
விண்ணவ ரீசன் விழுப்ப முரைத்தனர்
நண்ணி நின்றப்பொரு ளேத்து வலீனே.

என்ற திருமந்திரம் விளக்கினமை காண்க.

இந்தாமகாசமுத்திரத்தில் மூழ்கிய இடத்திற் றேன்றி யிருந்த பல்ஓப் பெருகிய மனிதரி லொரு தொகுதி மெசபட் டோமியாவிற்கு சென்றிருந்த பெருகிப் பல பகுதிகள் வெவ் வேறிடங்களிற் செல்ல மற்றொரு பகுதி இலத்தின் கீர்க்கு எபிரேயம் பகுதிகளாய்ப் பிரிந்து போக எஞ்சிய வடமொழி யாரியர் மத்திய ஆசியாமேற்குப்பகுதியிலுள்ள துருக்கித் தானத்திற் றங்கிப் பின்னர்க் கைபர்க் கணவாய் வழியாய் இந்தியாவுட் புகுந்தனர்.

அவர் இந்தியாவுக்குவந்து 5000 ஆண்டுகளாகின்றனவென்று அங்கில ஆசிரியர் பலர் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் சில நூற்றாண்டுகளுபார்க்கிக் கூறுகின்றனர். மற்றொருவர் 6000 ஆண்டுகொன்று கணக்கிடுகின்றனர். இருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்கள் கி. மு. 3101 முதற் றொடங்கிப் பல இருநூ.களால் 2500 ஆண்டுவரை பெழுதப்பட்டனவென வேதகாலம் (The Vedic Era) முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. புரோபசர் எச். ஜாகோபி (Pro. H. Jacobi) என்பவர் வேதத்திற் குறிக்கப்படும் கிரஹ நிலையை ஆகவாய்க் கொண்டு கி. மு 4500க்கும் 2500க்கும் இடையிற்றேன்றிய தென்கின்றனர். புரோபசர் பா. க. திலகரும் அவ்வாறே கூறுகின்றனர். தமிழ் அறிவு நூல்களின் கருத்துக்களையும் சிவன் கதைகளையும் தமிழர் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் தமிழ் நாட்டுக் கதைகளையும் ஓர்ந்த வடமொழியில்ல அறிஞர் வடமொழி வேதம் ஆகமம் புராணம் இதிலு

காசங்களை வரைந்தனர். அன்னவர் மெய்ஞ்ஞானமும் சிவானுபூதியு முடைய உத்தமராதலின் அவைகளுஞ் சிறந்த பிரமாணங்களே யாயின. பின்னர், த் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தர் முதலிய சமய சுவர் நால்வரும் வடமொழி வேதம் ஆகமம் தமிழ்மறை யாகமங் கள் ஆகிய இருபகுதிகளையும் தழுவி சமரசஞான சித்தாந்திகளிற், த லால் அவர்கள் சித்தாந்தம் வைதீக சத்தாத்தவைத னீசவசித்தாந்த மெனப்படுகிறது. நாமும் அதைத் தழுவினவர்களாதலால் நமக்கும் வடமொழி தென்மொழி வேதாகமங்கள் அளவைகளாயின. தமிழ் கத்தில் தொன்று தொட்டுள்ள முல்லைத்திணைத் தெய்வமாகிய திருமால்மீது ஆழ்வார்களியற்றிய நாலாயிரப் பிரபந்தமாகிய தமிழ் வேதமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பிராமணராலோதப்பெற்று வருகின்றது. தேவாரம்-“ஆரியலாற்றேவியில்லை யையனையாறனார்க்கே” என்றபடி. வைஷ்ணவம் தேவி விஷயமாமன்றி உண்மையில் வேறுபட்ட தன்று. சிவசக்திகளுக்கு வேற்றுமையின்மையால் - விள்ளல் - மலர் தல் - வீர்தல். ஆதலால் விண்டு என்பது வின் என்றபகுதி யடி யாய்ப் பிறந்து எங்கும் பரவி (விரிந்து) உள்ள பொருளைக் குறித்து நிற்கின்றது. சிவன் விண்டு என்ற சொற்கள் பொருளானு மொற் றுமை யுடைமை காண்க.

சாந்தோக்கியம் பிரபா 5 கண்டம் 3.

(யதேயம் நப்ராக்தவத்தக புராவித்யா பிராம்மணாக்கச்சதி)

என்ற சுருதி முன்னர் ஆரியப் பிராமணர் அந்நியாதிருந்த ஞானத்தைப் பாஞ்சால நாடாண்டிருந்த தமிழரசனாகிய பிரவாக நசைவலி கௌதமருக்குபதேசித்தன னென்றுணர்த்தலும் வட மொழி வேதங்களில் தமிழ் முனிபாகிய அகத்தியர் சரித்திரம் மிகக் காணப்படலும் அகத்தியர் மனைவி வேதத்திற் சில பகுதிக்கு ஆக்கி யாளாயிருத்தலும் பிரளயங் கூறும் வேதம் சதபதப் பிராமணத்தி லும் அதற்குப் பிரமணமாகிய பாரதம், பாகவதம், விங்கபுராணம் முதலியவற்றிலும் கூறப்படும் மது திராவிடராஜன் எனப்படலும், “மதுமொழிந்தகெல்லா மருந்து” (யக்வைகஞ்ச மதுசவத்தக்பேஷ ஜம்) என்று வேதத்திற் கூறப்படலும், மணலூர் புரம் முதலிய தமிழ்ப் பெயர்கள் வடமொழிப் பாரத முதலிய நூல்களில் காணப் படலும், வடவாரியர்க்குச் சொந்தமான எழுத்தின்மையால் அவர் இந்தியாவுக்கு வந்தபின் பியற்றிய நூல்கள் நெடுநாள் எழுதாமறை என்னப்பட்டுப்பின்னர், த் தமிழ்ப்பழை எழுத்தாகிய வட்டவெழுத்தி லிருந்து நாகரவேழுத்தையும் புதிய வெழுத்தாகிய தமிழெழுத்தி லிருந்து கிரந்த எழுத்தையும் படைத்து அவற்றில் வடமொழி நூல் களை எழுதியிருத்தலும் தமிழ் நூற்றொன் மையையும் மேன்மையையும் நன்கு விளக்கும்.

(தொடரு)

சூடாமணி நிகண்டின் ஒருபாவின் திருத்தம்.

(காஞ்சீவரம், திரு, வே. ழ. ழீநீவாஸ ழுதலியார்)

“தாவில் செளமியரே யோகர் திகம்பரர் சமண நீத்தோர்
மாவிரதியரே பாசுபதர் காளாமுகர் சைவத்தோர்
மேவுமால் சமயத்தோர் மிக்க பாகவதராகும்
“சீவகர்” பெளத்தரோடு சாக்கியரே புத்தர்”

என்பது சூடாமணி நிகண்டு மக்கட் பெயர்த் தொகுதி பாட்டு மூன்று.

அப்பாட்டினுக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் (நாவலர் தம் பதிப்பு) சமண நீத்தோர் பெயர் செளமியர், போகர், திகம்பரர் என்றும், சைவர் பெயர் மாவிரதியர், பாசுபதர், காளாமுகர் என்றும், மால் சமயத்தோர் பெயர் பாகவதர் என்றும், புத்தர் பெயர் “சீவகர்” பெளத்தர், தேரர், சாக்கியர் என்றும் எழுதினர். அப்பாவின் ஆசிரியர், மேல் தூண்டர்வதுபாவில் நீத்தோர்களை முனிவர் பெயர் எனப் பொதுவிற்கு கூறி மூன்றாவதாகிய “தாவில் செளமியர்” என்ற பாவில் அவ்வந்த மதத்தின் நீத்தோர் பெயரை விதந்து எழுதி இருக்கிறார். அக் கவிக் கருத்துப்படி சமண சமயத்து நீத்தோர் பெயர்-என்றும், சைவ சமயத்து நீத்தோர் பெயர்-என்றும், மால் சமயத்து நீத்தோர் பெயர்-என்றும் புத்த சமயத்து நீத்தோர் பெயர் - என்றும் பொருள் கூறலே சிறப்பாகும்.

அப்பாவின் கடைத்தாளின் தலைச்சீரில் “சீவகர்” என்றிருத்தல் பிழையாகும். “சீவகர்” என்ற பெயர் புத்த சமயத்தவரையே அன்றி, அச்சமயத்து எப்பொருளையும் சுட்டுதல் இல்லை. தவிர சமணசமயத்தும் ஒரு பொருளையும் சுட்டுதல் இல்லை. சமண சமயத்து அரசனாகிய (சீவக சிந்தாமணியிற் கதா நாயகன்) சீவகன் என்ற பெயரோடு அச் சீவகர் என்ற மொழி ஒற்றுமை யுடைத்தாய் இருக்கலால் ஏடெழுதிபவர் எவரோ சமண பெளத்தர் தம்வேற்றுமை அறிதற்கு இயலாமல் மயங்கி “சீவகர்” என்னும் பாடம் கொண்டனர் போலும். சமண பெளத்த மதங்கள் இக்காலத்தே வழக்காற்றின் சுருக்கி இருத்தலினால் அதன் உரையாசிரியரும் மயங்கினர் போலும். அவ்வகை மயக்கத்தினால் தான் ஆசிரியர் சுன்னாகம் குமாரசாமி பின்னே அவர்கள் தாம் எழுதிய அந்நிகண்டின் பதப் பொருள் விளக்கத்தே அச் “சீவகர்” என்ற மொழியினுக்குச் சீவீந்தலைசீ நெய்வோர் எனப் பொருள் எழுதினர். பெளத்த சமயத்தே நீத்தோரே சீவித்தலைச் செய்பவராயின் பிறமதத்தே நீத்தோர் சாதலையா செய்பவர்? எங்ஙனானே அவர் ஆய்ந்தவர் போலும்.

சைவசமய ஆசிரியர்களால் அருளிய தேவாரப் பதிகங்களில் பெளத்த சமயத்துத் துறவிகளைச் சுட்டும் பல பாக்களில் சீவார், சீவரத்தார், சீவரப் போர்வைவர் என்ற பெயர்களை குறித்தனர். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தம் பதிகங்களில் (மிசுதியும்) கூற்று அயல் பாவிலே பெளத்த சமயத்துத் துறவிகளைச் சீவார், சீவரத்தார், சீவரப் போர்வைவர் என்றே குறித்தார்.

அவர், “சீவகர்” என்ற பெயரால் சமண பெளத்த துறவிகளைச் சூறித்திருத்தலை யான் ஓரிடத்துக் கண்டிலேன். அன்றி வைணவ சமயத்து ஆழ்வார்களும் “சீவரர்” என்றே குறித்தார்கள். ஆகலால் அத் “நாவில் சௌமியர்” என்ற பாவில் பெளத்த சமயத்துத் துறவியின் பெயரைச் சுட்டியுள்ள அச் “சீவகர்” என்ற பாடத்தினைச் “சீவரர்” என்ற மாற்றிக்கொள்ளுதல் சிறப்புடைத்தாகும். ஆதே கவிக்கருத்தும் ஆகும். பண்டைய ஏட்டுப்புத்தகத்து ஒன்றிலும் “சீவரர்” என்ற பாடமே உண்டு.

சீவரர் என்ற பெயரின் வரலாறு:— தவர் தோய்த்த துகிலினை ஆகு பெயரால் தவர் என்றும், அது, பெளத்த மதத்து அடையாளப் பொருளாக இருத்தலினால் வடமொழியில் பெருமையை உணர்த்துவதாகிய “ஸ்ரீ” என்னும் மொழியினை “துவர்” என்னும் மொழிமுன் கூட்டி, (ஸ்ரீ—துவர்) “ஸ்ரீதுவர்” என்றும், பின் அப் (பெயரினையுடைய) போர்வையினை யுடையாரைக் குறிப்புப் பெயரால் “ஸ்ரீதுவரர்” என்றும் அம்மத அறிஞர்கள் வழங்கினார்கள். அப்பெயரைப் தமிழ் ஆசிரியர்கள் தமிழ் நூற்களிடையே மருஉவின்புத்தியாய்ச் “சீவரர்” என ஆண்டார்கள். அப்போர்வைக்கு (மருதின) தவர் தோய்க்கும் வழக்கினை நீல கேசி(த்திராட்டு) என்னும் நூலும், சைவ வைணவ சமயாசிரியர்கள் பாக்களும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. (இவ்வகை யன்றி சீவரம் என்ற பெயருக்கு மரவுரி என்று பொருள் கோடல் தவறேயாகும்).

உயர்ந்தோர் கூறும் உறுதிமொழிகள்.

அற்ப நிகழ்ச்சிகள் போற் காணப்படுபவைகள் சில சமயங்களில் வாழ்வில் பெரும் மாறுதல்களை விளைவிக்கின்றன.

மேன்மை நாடு. நலம் பொலத்துக்கிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் கலத்தைச் சார்ந்திரு. தூய உள்ளத்தில் நலம் குவிக்கிருக்கிறது. அறிவு பொய்யைப் போக்குகிறது; தீமையை யகற்றுகிறது. அறிவுடையவன் நன்மையில் நிலைபெறுகிறான். ஓ மாணுடரே, நல்லார் அடையப்பெறும் மாண்பைமனதில் வைத்து உய்ந்துங்கள்.

நிலைகளை யெல்லாம் நிறுவுவது மனம். எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மை வகிப்பதும் அவைகளுக்கு காரணமாக இலங்குவதும் மனம். ஆகலால் வண்டிச் சக்கரம் எருதின் அடியைப் பின்பற்று வது போன்று தயாமானது தீய மனதால் ஏவப்படும் சொல்லையும் செய்கையையும் பின்பற்றுகிறது.

பான்மைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மை வகிப்பதும் காரண மாவதும் மனம். ஆகலால் சாயை மனிதனைப் பிரியாது பின்பற்றுவது போன்று ஆனந்தமானது தூய மனதால் ஏவப்படும் சொல்லையும் செய்கையையும் பின்பற்றுகிறது.

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்.

பழந் தமிழ் மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள்

(வித்துவான், திரு, மு. வேதநாயகன் அவர்கள்.)

(க-வது ஆண்டு எட்டாம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இனி கைத்தொழில் நிலையை ஆராய்வாம். பொதுவகையில் காணும் பெர்முது, மக்கள் செய்வனயாவும் தொழில்களே யாயினும்; அவற்றுள் பயிர்க்கொழிலும் கைத்தொழிலுமே சிறந்த தொழில்களாகமுற்காலத்தமிழர்களால்கருதப்பட்டன. இவ்விரண்டு தொழில்களும் சிறந்து விளங்குகின்ற நாடுகளே தற்காலத்திலும் தலைசிறந்த நாகரிகம் வாய்ந்த நாடுகளாகக்கருதப் படுகின்றது. கைத்தொழில் முறையில் நெசவுத் தொழிலில் பண்டடைத் தமிழர்கள் மிக மிகத் தேர்ச்சி யுற்று விளங்கினார்கள். அவர்களுக்கெப்படினாலும், மயிரினாலும், பருத்தி நூலினாலும் உடைகள் நெய்யத்தெரிந்து இருந்தது.

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்”

என்று சிலப் பதிக்காரர் கூறிச் செல்கின்றது. ஈண்டு மயிர் என்றது எலியிரை என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகின்றார். இழை, நூல், தறி, நெய்தல், ஆடை, உடை, துணி, துண்டு, கூறை என்பன காணாதனித் தமிழ்ச் சொல்லே என்பதை மறுப்பவர் யாவர். தஞ்சை ஜில்லாவில் இப்பொழுது வழங்குகின்ற கொறநாடு என்னும் ஊர் கூறை நாடு என்னும் சொல்லின் மருவே என்பதில் ஐயம் இன்று. கூறை - உடை. தம்பிரான் றேழர் தமது திருப்புகலூர் தேவாரப் பதிகத்தில்,

“தம்மையேபுகழ்ந்து இச்சைபேசினும்) சார்வினும்) தொண்டர்
[சருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தைப் புகலூர்பாடுயின்
[புலவீர்காள்
இம்மையேதரும்) சோறும்) கூறையும்) எத்தலா(ம்)இடர்
[கெடலுமாம்
அம்மையேசிவ லோகமாள்வதற்கு யாது(ம்) ஐயற வில்லையே”

என்று சாற்றியருளினார். ஆகவே கூறை என்னும் சொல் தேவாரத்தில் ஆடை என்னும் பொருளில் வழங்கப் பட்டு இருக்கலை அறியத்தக்கது.

பஞ்சை இழை யாக்கவும், இழையை நூலாக்கவும், நூலை ஆடையாக்கவும் அக்காலத்தமிழர்கள் அறிந்து இருந்தனர். உடுக்கப் படுகலின் உடை யென்றும், துண்டு துண்டாகத் துணிக்கப் படுகலின் துணி யென்றும் பெயர் அமைந்து இருக்கலை உற்று நோக்

கத்துக்கது. மயிரினால் கம்பளம் நெய்தார்கள். கம்பளம் என்பது வடசொல். ஆகவே நெசவுத்தொழிலில் அக்காலத்தமிழர்கள் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பது கூறாமலே அமையும். முன்னொரு காலத்தில் ஓர் சீரிய ஆடையொன்று மிக மிக மெல்லியதாக நெய்யப்பட்டு ஓர் அரசனின் அருமைப்புதல்விக்கு அளிக்கப்பட்டது. அம்மெல்லிய உடையை நல்லியல் வாய்ந்த அம்மெல்லியற் பெண் அணிந்து நாளோலக்கத்திற்கு வந்த அமையத்தில்; அப் பெண்ணின் தந்தையாய அரசன் கண்டு, அவள் உடல் நலன் முழுதும் உடையின் மென்மையால் வெளித் தோன்றக் கண்டு, வெட்கி அவளை அந்தப் புரத்திற்கு அனுப்பி, நெசவுத் தொழிலில் கைவல்லுநர் நெய்த உடையைத் தன்மன மாறப்போற்றினான் என்று நாம்சரிதவாயிலால் அறிகின்றோம். இச்சரிதம் தமிழர்கள்நெய்த உடை சுண் கவர்வனப் புக்கனியப்பெற்றதாய் இருந்தது என்பதை வற்புறுத்துகின்றது. இவ்வளவு செம்மை சான்ற நெய்தற் றொழில் மிகுந்து வள முற்றித் திகழ்ந்து விளங்கிய நம் தமிழ் நாடு இன்று வறுமை என்னும் மீளாக் கூற்றுவன் வாய்ப்பட்டு அந்தோ! வாடுகின்றது. இவ்வறுமை அந்நிய நாட்டுக் துணியை ஆகரித்ததால் வந்தது என்பதை எவரால் மறுக்கமுடியும். இவ்வுண்மையை நன்கு உணர்ந்த, இவ்வுலகம் முழுதும் போற்றும்; உண்மை ஞானமும், உயரிய ஒழுக்கமும், தன்னலக் கருதாது பிறர் நலக் கருதும் பேராண்மையும், தூய்மையும், வாய்மையும் ஒருங்கேவாய்க்கப்பெற்ற மகாத்மகாந்நி அவர்கள் நாட்டையைக் கையிலேந்தி இந்தமக்களை இன்றுமுதல் கதர் உடுத் துங்கள் இன்றே நம்முடைய வறுமைப்பிணி ஆகலுமென்று கதருகின்றார். அப்பெரியார் கூற்றை உச்சிமேற்கொண்டு உள்ளன்புடன் வரவேற்றால் நந்தம் தாய்நாடு வறுமையில் நின்றும் நீங்கும் என்பது ஒருதலை யென்று கூறவும் வேண்டுமோ? ஈண்டுக் கூறிய செய்திகள் இக்கட்டுரைத் தலைப்பிற்கு இடைப் பிறவரல் என்று கூறுவார்க்கு; கம்பராமாயணத்தில் பிரகலாத ஆழ்வார் சரிதையை இடைப் பிறவரல் என்று கூறுவார்க்குக் கூறும் விடையே கூறப்பெறும். தொழிலின் நிலையை உள்ளவாறு உணர்ந்த நம் பாரதியார்,

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்

வீணில் உண்டுகளித்து இருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்”

என்று கூறும் ஆடிகள் சுருங்கக் கூற விளங்க வைக்கும் பான்மை உடையதாய் மிளிர்கின்றன.

(தொடரும்)

சுந்தரர் தந்த மறுபெயர்கள்.

(முத்துப்பேட்டை போர்டு மிடில் ஸ்கூல் தமிழாசிரியர்,
வித்துவான், திரு, மு. இரத்தின தேசிகரவர்கள்.)

உலகத்துக் காணப்பெறும் சமயங்கள் பலவற்றிலும் சிறந்தது சைவ சமயமேயாகும். காலவேறுபாட்டால், உயர்ந்த தொன்று தாழ்நிலையடைதலும், தாழ்ந்த தொன்று உயர்நிலை யடைதலும் இயற்கை. தோன்றிய காலம் இன்னதென்று வரையறுத்துக்கூற வெண்ணாத் தொன்மைத்தாய சைவ சமயம் கால வேறுபாட்டாலும், தன்னைக் கையாளும் மக்களின் ஊக்கக் குறைவாலும், சமணம், பவுத்தம் முதலாய பரசமயங்களின் தோற்றத்தாலும் ஒரோர் காலங்களில் இடர்ப்பட்டுக் குன்ற நேர்ந்தது. சைவ மரபாகிய வேளாண்மரபிற் றேன்றிக் கற்றுத் தேறிய திருநாவுக்கரசரே, ஒரு காலத்துச் சமண சமயத்தைச் சார நேர்ந்த டுதன்றால் காலவேறு பாட்டை என்னென்று கூறுவது? இவ்வாறு சைவசமயத்திற்கு இழிநிலை எய்தும் காலங்களில் ஈசனருளால் அடியார் பலர் தோன்றி இதை உய்வித்திருக்கின்றனர். எத்துணை இடுக்கண்ணேரினும் அவற்றை அடுத்தார்ந்து இன்றுவரை இச்சமயம் நிலைபெற்றிருப்பதே இதன் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது. இதனை அடியார் பலர்தோன்றி உய்வித்த உண்மையும், இது உயர்நிலையடைந்து விளங்கும் சிறப்பும்,

“சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை யதைச் சார்சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வம் இல்லெனும் நான்மறைச் செம்
[பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருக் தேவாரமும் திருவாசகமும்
உய்வைத்தரச் செய்தநால்வர் பொற்றாளும் உயிர்த்துணையே”

என்ற செய்யுளால் விளக்க முறுதல் காண்க.

சைவ சமயத்திற்குப் புத்தயிரளித்த அடியார் பலரும், சுந்தரரும் ஒருவராவர். இவரது சரிதத்தை நோக்கும்போது, இவர் கைலையில் அணுக்கத்தொண்டராய்ச் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டாற்றி வந்ததும், இவரைப் போல் உமையம்மைக்குத் தொண்டாற்றி வந்த அநிந்திதை, கமலினி என்ற இருபெண்களுக்கும் இவருக்கும் ஏற்பட்ட காதலன்பும், அக்காதலன்பை முற்றுவிக்க ஈசன் கட்டளையிட்டதும், அக்கட்டளைப்படி இவர்ப்பூவுலகில்தோன்றியதும் புலனாகின்றது.

இவ்வாறு தோன்றிய சுந்தரர் ஈசன் கைலையில் கூறியாங்கு உலக மாயையில் புகாவண்ணம், தனது திருமணக்காலத்தில் தடுத்

தாட் கொள்ளப் பெற்றார். பின்பு ஈசன் கட்டளைப்படி தமிழ்ப்பா வியற்றும் பணியை மேற்கொண்டார்.

“மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்றொண்ட னென்னுந்நாமம்
பெற்றனை நமக்கும்அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
வற்சனை பாட்டேயாகு மாதலால் மண்மேனம்மீமச்
சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும்வாயார்”

(பெரிய புராணம்)

இவரியற்றிய பாக்கள்; திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர் ஆகிய நாயன்மார்களின் பாடல்களைப் போன்று, ஈசனிடத்து அன்பைச் செலுத்தச் செய்யும் இயல்பைப் பெற்றிருத்தலின் தேவாரம் என்ற பெயரைப் பெற்றன. திருமுறை கண்ட இராஜ ராஜ சேஷமுன் காலத்துப் புகழ்பெற்று விளங்கிய நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற பெரியார், தான் வகுத்த திருமுறை வகுப்பில் ஏழாம் திருமுறையாக வைத்தது இவரியற்றிய பாடல்களையேயாகும். இவ் வது பாடல்கள் நூறுபதிகங்களாக வகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒர் பதிக மென்பது பத்துச் செய்யுட்களைக் கொண்டதாகும். இந் நூறு பதிகங்களுள்ளும் சிற்சில இவ்வெல்லைக்குத் தப்பியுமிருக்கின் றன. எனவே, இவர் பாடிய பாடல்கள் சற்றேறக் குறைய ஆயிர மெனல் பொருந்தும். இவர் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களைப் பாடியிருத்தலும் கூடுமென்பது, தில்லையில் அறையில் மறைக்கப் பெற்றிருந்த திருமுறைகள் “சிதலது நீர் வாய்ச்சிறுதுகளால்” மூடப்பெற்றிருப்பதைக் கண்ட இராஜ ராஜன் மனங்கவன்றபோது “அரசு நீ கவலற்க. இக்காலத்து வேண்டியவற்றை வைத்து எஞ் சியவற்றை ஒழித்தோம்” என்றெழும்பிய அசரீரியால் ஊக்கப் படுகின்றது.

சுந்தார் தான் பாடிய பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தான் சென்றடைந்து தரிசித்த தலப்பெயர்களைக் குறித்துச் செல்கின்றார். பெரும்பாலான பதிகங்களில் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் தலத்தின் பெயர் காணப்படுகின்றது. திருவேகம்பத் திருப்பதிகத்தில் தனியாகத் தலத்தின் பெயரைக் கூறாது,

“காலகாலனைக் கம்பனெம் மானைக்

காணக் கண்ணடியேன் பெற்றவாரே”

என்று தலமூர்த்தியின் பெயரைக் கூறும் வகையால் தலத்தின் பெயரையும் குறித்துப் போந்தார். திருவேண்பாக்கம் திருப்பதி கத்தில் ஈற்றுச் செய்யுளில் மட்டும்,

“ஏராரும் பொழில் நிலவுவெண்பாக்க மிடங்கொண்ட
காராரு மிடற்றானை”

என்று தலத்தின் பெயரைக் குறித்தனர். சிலபதிகங்களில் தல
மூர்த்தியின் பெயர்களைக் குறித்துச் செல்லும் வழக்கமும் இவர்பால்
காணப்பெறுகின்றது. இதனை,

“மடந்தை பாகனை வாழ்கொளி புத்தூர்
மாணிக்கத்தை மறந்தென் னினைக்கேனே”

என்ற அடியால் உணரலாம். மற்றும் சில பதிகங்களில் தல அம்மை
யின் பெயர்களைக் குறித்துச் செல்கின்றார். இதனை,

“ஒப்பிலாமுலை யாளொரு பாகா உத்தமா மத்தம்
ஆர்தரு சடையா”

என்ற திருவாவடுறைப் பதிகச் செய்யுளடியால் உணரலாம். மேற்
கூறியவற்றை இவ்வாறு முறை பிறழக் கூறச் செல்லும் சுந்தரர்
ஒவ்வொரு பதிகத்தின் ஈற்றுச் செய்யுள் தோறும், தனது மறு
பெயர்களை மறவாது முறையோடு கூறச் செல்கின்றார். இவ்வீற்
றுச் செய்யுள் தமிழ் வழக்கில் கடைக்காப்புச் செய்யுளென வழங்கப்
பெறுகிறது. இச் செய்யுளுணர்த்தும் கருத்தை யுணரின், கடைக்
காப்புச் செய்யுளென்ற பெயரமைவது பொருந்து மென்பது
புலனாகும்.*

“செஞ்சொலால் நயந்தபாடல் சிந்தியா வேத்தவல்லார்
நஞ்சலாங் கண்டக் தெங்கள் நாதனை நணுகுவாரே”

“ஆரூர னருந்தமி ழைந்தினே டைந்தழ
காலுரைப் பார்களுங் கேட்பவரும்
சீரூர் தருதேவர் கணங்க ளொடு
மிணங் கிச்சிவ லோகம தெய்துவரே”

என்ற இக்கடைக் காப்புச் செய்யுளடிகள் அவ்வப் பதிகங்களைச்
சிந்திப்பவரும், ஏத்துபவரும், உரைப்பவரும், கேட்பவரும் சிந்தை
செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து அந்தமில் இன்ப மெய்த இறைவனை
அடைவார்க ளென்று கூறி அத்தகையோருக்குக் காவலர யமைந்து
நிற்றல் காண்க. இவை ஒவ்வொரு பதிகத்தின் கட்டியில் நின்ற
லானும் காப்பைத் தருகலானும் கடைக் காப்புச் செய்யுளென்ற
பெயரமைவு சாலப் பொருந்து மென்பது புலனாகின்றது. ஏனைய
தமிழ் நூல்களில் இத்தகைய கருத்தமைந்த பாடல்கள் பாயிர உறுப்
புப் பதினென்றி லொன்றாய் அமைந்து நூற்படென்ற பெயரோடு
விளங்குகின்றன: இத்தகைய வழக்குண்மைக்கு;

நூற்பயன்.

“திங்களணி திருவால வாயெம் அண்ணல்
 திருவினையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்
 சங்கநிதி பதுமநிதிச் செல்வம் ஒங்கித்
 தகைமைதரு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர்
 மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார்
 வாழ்நாளு நனி பெறுவர் வாளுடெய்திப்
 புங்கவராய் அங்குள்ள போக முழுகிப்
 புண்ணியாய்ச் சிவனடிகீழ் நண்ணிவாழ்வார்”

என்ற திருவினையாடற் புராணப் பாயிரச் செய்யுளே போதிய சான்றாகும். வடநூலாரும் இதனை பலஸ்ருதி என்று கூறுதல் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கதாம். (தொடரும்)

தமிழ் மொழி விளக்கம்.

(நீடு, தீ. கு. இராமசாய் முதலியாரவர்கள்.)

யுவனா ஐப்பசியீ வெளிவந்த ‘சிவநேசன்’, 67-வது பக்கத்தில், திரு, கோதண்டராம ஐயரென்பவரால் வரையப்பட்ட ‘தமிழ் பாஷை’ என்ற தலைப்புள்ள வசனத்தொடர் கண்டாம்.

அதில் “இயற்றமிழ், இத் தமிழுக்கு, வழக்கத் தமிழென்றும் செந்தமிழென்றும் சொல்வதுண்டு. இது எல்லோராலும் பேசப்படுவதும் ஆகும். இத்தமிழ்தான் இக்காலத்தில் எங்கும் பாவி யிருக்கின்றது.” என்றுகூறி, உடனே அதற்குமாறாக “இத்தமிழ் எல்லாருக்கும் எளிதில் புலப்படுவதன்று” என வரைந்துள்ளது மலைவாகும். அதன்பின் இத்தமிழினால் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. என்ற வார்த்தையில் விசேடப்பொருளொன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“இசைத்தமிழ், இயற்றமிழோடு இசை கூட்டிப்பாடுவதாகும், இதற்கு, ராகம், தாளம், பண், ஆகியன முக்கியம், இத் தமிழ் இக்காலத்திற் சிற்சில இடங்களில் மட்டுமே உள்ளன” என்று ஒருமையெழுவாய் பன்மைகொண்டு முடிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் நால்வாரதிய சிவனாடியார்கள் இத்தமிழைக்கையாண்டுவந்தனர், என்றவர். பதினமாரதிய வைணவத்தொண்டர்களும் ஏனையரும் கையாண்டது குறிக்கப்படவில்லை.

தமிழ் வழங்கும் நிலமுழுவதிலும் தேவார திருவாசகங்களும், பிரபந்தம், திருப்புகழ் ஆகியனவும் வழங்குவது கண்டும் ‘சிற்சில

இடங்களில் மட்டும்' என்றது யாதுகாரணமோ தெரிசிலம். இதற்கு இலக்கண அமைப்புகள் முக்கியமானதாகும், என்றதால் முந்திய இயற்றமிழுக்கு அவை முக்கியமின்மை பெறப்படுகின்றது. இத் தமிழ்ச் சுவையும், என்னுது சுவையையும் எளிதில் அறியக் கூடிய கண்ணீறன்றது வழுவாம்.

அதன்பின், நாடகத்தமிழ், “இயல், இசை, என்னும் இருதமிழ்முடன், அபிநயம் (நடித்தல்) கலந்ததாகும். இது நமது தேசத்தில் முற்காலத்தில் சிறந்திருந்தது என்றதால் இக்காலத்தில், சிறந்திலாமை சூறிப்பாகின்றது. இந்நாளில் உலக மெங்கும் பல நாடகப்பணுவங்கள் ஏற்பட்டு நன்கு பரவி விளங்குவதுண்மையாகும். அங்ஙனமிருக்கவும் நண்பர் இவ்வாறு வரையத்துணிந்த தேதே?

இதுவரை அவர் சொல்லி வந்த விஷயங்களால், இயற்றமிழ் இயல்பான தென்றும், அதுவே இராக தாள சம்பந்தத்தால் இசைத்தமிழென் றோதப்படுவ தென்றும், அதுவே அபிநய நடனச் சம்பந்தத்தால் நாடகத் தமிழென்றாய தென்றும் தெரியக்கிடக்கின்றது. இஃது அந்நூர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிபென நிச்சயிக்கவழியில்லை.

ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, முதலிய யாப்புப் பேதங்களைக் கொண்டு கடினபதங்களால் அமைந்தது இயற்றமிழ்.

வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தப்பா, கலிநிலைத்துறை, சந்தப்பா முதலிய யாப்புப் பேதங்களைக்கொண்டு செம்பாகமான பதங்களால் அமைந்தது இசைத்தமிழ்.

கீர்த்தனை, பதம், சிந்த, கொய்மி, லாலி, முதலிய யாப்புப் பேதங்களைக் கொண்டு பலர்க்கும் எளிதில் விளங்கும் வெண்பதங்களால் அமைந்தது நாடகத்தமிழ்.

“வெளிற் பாடலும் (வேறொரு கலைவென இருளக் கூறலும் இடத்தா விசையுமே”

என்ற அறுவகையிலக்கணம் இதனைத் துலக்குகின்றது.

சிலப்பதிகாரம், மண்மேகலை, ஆற்றுப்படை, முதலியன இசை சிறிதும் வேண்டாது அரிதிற்பொருள் துலக்குவதால் இயற்றமிழ். இயல், என்பது இலக்கண முறை சிறந்த தென்னும் விசேடத்தைக் காட்டித் தமிழுக்கு அடையாய் நின்ற தென்னலாம்.

கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூர் பாரதம், கந்தபுராணம், ரைடகம் முதலியன அவைபோலின்றிச் சிறிது இசை கலந்து படித்தற் சூரியதாய், பொருள் இனிது துலக்குவதால் இசைத்தமிழ்.

இராம நாடகம், அரிச்சந்திர நாடகம், முத்தற்பல, இராகதாளங்களுடன் பொருளை நன்கு எளிதில் துலக்கி, அபிநயத்தோடு நடித்தற்கும் உதவுவதால் நாடகத் தமிழ். அபிநயக் காட்டுதலும் நடித்தலுமின்றி இராக தாளங்கள் அமைய ஒருவன் படிக்கில் நாடகம் என்னுள் பெயர்போய் இசைத்தமிழென்று சொல்வது முடிவாதன்றோ?

தமிழ் என்ற பதம், எழுத்து வடிவத்தையும், அதனாலாகிய சொற்பிரிவுகளையும், அவற்றின் பொருட் சாரங்களையும் பற்றி நின்ற தன்றி, இராக தாளங்களையும் அபிநயநடனங்களையும் சூழித்த தன்று. அபிநயம் அர்த்தசாரத்தையும், நடனம் தாளத்தையும், இராகம் மனநெகிழ்ச்சியையும் காட்டி நிற்பனவாதலின் அவை தமிழ் முக்கு மாத்திரம் உரியன வென்று சொல்வதற்கில்லை.

கருமை, செம்மை, லீவண்மை என்ற நிறபேதங்கள், மேற்குறித்த நாடகப் பேதங்கள், பற்றியும், தேன்போன்ற கடுஞ்சுவை, அமுதம் போன்ற இன்சுவை, பால் போன்ற இலைத்த சுவை, என்னும் வேறுபாடுபற்றியும், தமிழ்கள் முன்னோர்களாற் பகுக்கப்பட்டன வென்பதே சால்பாம்.

வடமொழி, ஆந்தரம், கன்னடம், மகராட்டம், ஆங்கிலம் ஆகிய பல பாடைகளிலும், இராகதாள அபிநய நடனங்களுக்குரிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன வென்னினும், மேற் சொன்ன நிறபேதம், சுவை வேறுபாடு, முதலியன பெரும்பாலும் இல்லாமையினால், தமிழைப் போன்று முன்றென்னும் எண்ணிக்கைச் சிறப்பினை அவை பெற்றில் போலும். “ஒருருவே முடிவருவம் ஆன நாளோ” என்ற தமிழ்மறை மொழிப்படி உண்மையில் ஒன்றான தமிழே விவகாரத்தில் முன்றென்றுபசரிக்கப் பெற்று விளங்குவதால் இதனை சிறப்பு அளவுபடாதென்க.

“வள்ளையங் குழைப்பார்ப்பதி மலர்த்திரு மடந்தை
வெள்ளைவாணி. யென்றுள வொருமூவரில் விளங்கிக்
கள்ளைவானகக் தழுதினைப் பாலினைக் கடுக்குங்
கொள்ளை முத் தமிழ்”

எனப் புலவர் புராணம் பொதியாசலப்படலம் விதந்து கூறியமை, இங்கு கவலித்தற் பாற்று.

நமது ஐயாவர்கள் தமிழை அபிமானித்தவரென்பதில் எமக்கு ஆதி மகிழ்ச்சி விளைவதுண்மையேனும், மாறுபட்டவற்றைத் திருத்தவே ஈங்கு இஃது வரைந்ததன்றி வேறு விதம்பின்று. அறிஞர் உணர்சு.

தமிழ் மணக்குந் திருவோத்தூர்.

(By) (தமிழன்பன்)

மெச்சம் பல புஷ்பக் கச்சியம்பதியின் தென்பால் இரண்டொழி
இருபான் மைலளவிலுள்ள திருவோத்தூர் எனுந் திருப்பதி,

“பூத்தேரீந் தாயென கொண்டுநீன் போளீனடி”

என்று சுற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தப் பெருமானாலும்,

“அணிவா யுலகத் தம்புயனுமளிக்து(ம்) தொழிம்பென் னம்புயனு
மறியா வருமைத் தீருவடியை யடியேநீரிசித் தகங்குளிர்”

(திருவோத்தூர் ஞானசிகாமணி சீதாத்திரம்)

என்று உயிரிரக்க வள்ளலாம் இராமலிங்க அடிகளாலும்,

‘தவரீவாட்டோ மரதூலந் தரியாக் காதியர் தூரும்
தணியாக் சாகர மேழும் — கிரியேழும்’

என்று கருணையுங் கவினுங் கலந்தினிதிலங்கும் அருணகிரிகாத அண்ணலா
லும் பாடப்பெற்று சேயாற்று நதிக்கரையிலமைந்து விளங்கும் பண்டைப்
பதியாகும். நான்மறை நாயகனும் முக்கட் பரமன் ஈண்டு வேதவிழுப்
பொருளை விளங்க வைத்து கோயில் கொண்ட காரணம்பற்றி இப்பெருமா
ளருக்கு வேதபுரீச்சுயர் என்றும், அம்மையாருக்கு பாலகுஜாம்பிகை யென்
றும், இந்நகருக்குத் திருவோத்தூர் (திரு — ஒத்தூர்) என்றும் பெயர்
வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐம்பது யாண்டுகட்கு முன்னர் வட
மொழி, தென்மொழி, கன்னடம், களிதெலுங்கு, கவின் மலையாளம், ஆங்
கிலம் ஆகிய பல சிலைகளிலும் வல்லுநராய், நூலும் உரையும் இயற்றும்
ஆற்றல் வாய்ந்தவராய், பழந் தமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருங்கெண்ணைத் தக்க
நிலை யெய்தியவராய், வைத்தியக் கல்வியும் வாய்ந்தவராய் இலங்கியிருந்த
சைவ ஸ்ரீ முத்தமிழ்ரத்தினோசரம் ம. தி. பாதுகவி சுவாமிகள் எனும் தமிழ்ப்
பேரியார் ஈண்டெழுந்தருளி முப்பதாண்டுகட்கு மிகையாது ஈண்டுள்ள
திருநாவுச்சேரி மடத்திபராய் வீற்றிருந்து பிரசங்க வாயிலாகவும் சொற்
பொழிவுகள் வாயிலாகவும் ஒழிந்த வமயம் தனித் தனியாகவும் மக்கட்குக்
கல்லி கற்பித்துத் தமிழறிவைப் பெருக்கினார்கள். இங்ஙனம் தமிழ்த்தாய்க்
குகந்த தீனையுய் இவர் இயற்றிய நூல்களும் உரைகளும் பல வெளிவந்

துள்ளன. எனவே இந்நகர் வாசிகளே யன்றி பிறநகரத்தினரும் இவருக் கன்பராயினர். அன்பரானோரேனவரும் தமிழ்க் கல்வி நிரம்பப் பெற்றனர். அவர்களுள் தற்போது 'பெருஞ்சொற்கொண்டல்' எனப் புகழ்பெற்றிலங்கும் புரிசை, திரு, சு. முருகேச முதலியார் அவர்களும் ஒருவராவர்.

“விரைவிடை யிவரும் நினைப் பிறவாமை வேண்டுகர் வேண்டுகமதாரம்
பெருகுறு தமிழ்ச்சொல்லலர் நினைக்கணியும் பிறவியே வேண்டுவன்

[தமியேன்”

என்ற விழுமிய கருத்தையே தாமும் கொண்டிருப்பதாகப் பன்முறை தமது பிரசங்கங்களில் கூறிக் குரோதன வாண்டு மீனமதி யிருக்கிரிட நாளன்று புலாலுடம்பை நீத்துப் புகழுடம் பெய்திய அப்பெரியாரின் அடிச் சுவட்டைத் துணைக்கொண்டு அவர்செய்த “தமிழ்த் தொண்டே நமக்கும் உவந்த தொண்டு” என்றெண்ணி அப்பெருந்தகையாரின் நினைவுக்குரியாகவும், அன்புக் குறியாகவும், எவ்வாற்றாலும் நம்தாய்மொழி பரப்புலதே தமிழர் கடன் என்பதை யுன்னி, மாணவர் பலர் செந்தமிழ்த் தேர்ச்சியும் நாளலனும் பெறுவது கருதி இவ்வூரன்பர்கள் பலர் சேர்ந்து “ஸ்ரீபாநுகவி மாணவர் கழகம்” என ஓர் தமிழ்க் கழகம் 26—4—28ல் இம்மடத்திலேயே நிறுவி ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும், நாயன்மார்கள் நாள் விழாக் காலங்களிலும், திருவள்ளுவர் முதலாயமாண்புறுபுலவர்காண்புறுகளிலும் பிறசிறப்பு நாளிலும் கழகக் கூட்டம் கூட்டி அறிஞர் பலரின் தலைமையில் பலதிறப்பட்ட பொருள்களை ஆய்ந்து சொற்பொழிவுக ளாற்றித் தம் சொல்வன்மையீற்றிறம்பெற்றுத் தமிழன்னைக்குரிய செய்காளாகின்றனர். ஆண்டு தோறும் சென்னை, சிதம்பரம், கச்சி, குற்றாலம் முதலாய பேரூர் களினின்றும் தமிழ்த் தொண்டே தாம் பெற்ற செல்வ மெனக் கருதும் செந்தமிழறிஞர் பலர் போந்து பல பொருள்கள் குறித்துச் சொற்பொழி வாற்றி மக்கட்கு அறிவுச்சுடர் கொளுத்துகின்றனர். கடந்த நான்காண்டு களாக சென்னைக் கடலகத்துச் செந்தமிழ்ப் புலவரும் புரவலருமாகிய உயர்திரு, கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் இக்கழகத்தின் முன்னேற்றத் தையே கருதித் தலைமை தாங்கிப் பேராதரவு தந்து நடைமுறைகளில் பல வற்றைச் செப்புஞ் செய்ததுடன்மையாது கடந்த திங்களில் நடைபெற்ற 7ஆம் ஆண்டு விழாவிற்கும் போந்து தலைமைப் பேருரையை முடித்து மகிழ்கின்றனர் எனின் இக்கழகத்தினரின் சீரிய தமிழ்த்தொண்டு புகலாதே போதரும்.

இக் கழகத்தின் கிளையங்கங்களின் வாயிலாக இக்கழகத்தினரார்த்தும் தொண்டும் சீரிய தமிழ்த் தொண்டாகும்.

“நூல், சென்றகால உலகிற்கும் ஏனைய உலகக்கட்கும் நம்மைத் தூக்கிச் செல்லும் ஒரு மாயக்கருவி என்னலாம்”—என்ற அனடோல் பிரான்ஸ் எனும் அயல் நாட்டுப் பெரியார் கருத்திற் கிணங்க மாணவரை யன்றிப் பிறரும் தம் அறிவாற்றலையும் சொல்லாற்றலையும் பெருக்கிக் கொள்ளத் துணை புரிவது நூற்குழமம் என்பது அறிஞர் பலரும் ஆய்ந்து கண்ட முடிபும் உண்மையு மாகலான் மக்கட்குத் துணைவனுமாசிரியனுமாகப் பயன்படுமாறு இம்மடத்து மேற்பார்வையாளர்களாகிய திருவாளர்கள் மொ. அய்யாதரை முதலியார், பெ. முத்தசாமி முதலியார், கு. அப்பாசாமி முதலியார், ஏ. கணபதி முதலியார் ஆகிய இவ்வன்பர்களின் பேருதவியால் நிறுவப் பெற்று இக்கழகக் கிளையங்கமாக இணைக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நிலயத்திலுள்ள நூல்கள் யாவும் இம்மடத்ததிபராம் சைவஸ்ரீ ம. தி. பாநுகவி அடிகளார்க்கு உரிமைய வாதலானும், அன்றாப் பெயர் விளக்கம் பெறவேண்டு மாகையானும், இத்தகைய அறநெறியைப் பேறும் புகழுங் கருகிச் செல்வரும் பிறரும் செய்தல் வேண்டும் என்பது கருத்தாகலானும், இதற்கு “ஸ்ரீபாநுகவி நூநிலயம்” என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலயத்தில் பல மொழிகளின் நூல்களும் தனித் தமிழ்க் கட்டுரை, இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், சோதிடம், சித்தாந்தம் முதலிய பொருள்கள்பற்றிய தமிழ் நூல்களும் அமைந்து எத்திரத்தார்க்கும் இன்பம் பயக்கின்றன. அன்பர்கள் பலர் ஒரு முறையில் இரண்டு நூல்கட்கு மிகாது தம்மில்லத்திற் கெடுத்துச் சென்று இரண்டு வாரங்கள் ஒதி யுணர அனுமதிக்கப் பெறுகின்றனர்.

பகற் காலங்களில் ஓய்வும் வசதியும் இன்மையால் தமிழ் நூல்களைச் செய்தவனங் கற்குங் ஆர்வங்கொண்டும் கருத்து முற்றுப் பெருத மாணவரும் பிறரும் இரலின் முற் பகுதியில் செந்தமிழ் நூல்களின் இன்பச் சுவையை நனி நுகர்ந்து கோடற்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வித்துவான் தனித் தமிழ்த் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறுகற்கும் தகுதியுடைய ராக இக்கழகத்துணையில் “ஸ்ரீ பாநுகவி தமிழ்க்கல்லூரி” திரு, மா. உலக நாத முதலியா ரவர்களால் துவக்கப்பெற்றுச் செவ்வன மியங்கி வருகிறது. இக்கல்லூரியில் ஆரம்பவகுப்பு பிரிவீமினெரி வகுப்பு என இரு பகுதியாய வகுப்புக்களாகப்பிரித்துத் தமிழ்த் தாயைப்போற்றுகிறார்கள். இவ்வகுப்புக் களுக்கு ஆசிரியர் முறையில் கற்பித்து வருபவர்கள் திரு, வித்துவான் கோர். பாலசந்தர நாயகரவர்களும், திரு, தி. சு. தேவசேனாதிபதி தேசிகர் அவர்களுமாவர்.

‘இறைவன் இசைமயத்தன்’ என்பதும் ‘இசைக்கு உருகார் எதற்கும் உருகார்’ என்பதும், வெளிப்படக் கிடந்தமையானும், தமிழ்ப். பண்களைக்

கைவிட்டுப் பிற முறையில் இசையை நடத்துதல் அத்தனைப் பொருள் துவதன்று என்று ஆன்ரோர் பலரும் அறைகின்றமையானும், தமிழிலும், சைவ நெறியிலும் பற்றுந், தேர்ச்சியும் பெறுதற்குத் தேவாரங்களே அடிப்படையாகலானும் தமிழ்ப் பண்ணின் இசையடைவு கெடாது தேவாரத் திருப்பதிகங்களை மாணவர்க்குப் பயிலுவித்தல் காரணமாகக் கழக ஆதரவில் இக்கழகத் துணைத் தலைவர் திரு, வித்துவான் கோ. பாலசுந்தர நாயகர் அவர்களால் துவக்கப்பெற்று தேவார ஆசிரியர் திரு, ச. ஐயா தரை முதலியார் அவர்களால் முறையே கற்பிக்கப் பெற்று வருகிறது. இது தமிழன்னையின் பள்ளி முரசம் போன்று வைகறையில் எவர்க்கு மனவிலா இன்பம் அளிக்கின்றது. இதன் பெயர் 'ஸ்ரீபாநுகவி தேவாரபாடசாலை' என்பது.

“கொல்லா விரதங் குவலயமெல்லா மோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவ தென்னிச்சை பராபரமே.”

என்ற தாயுமாஸூர் கருத்திற் கிணங்க அருளுடையா ரெல்லா முடையராதலின் மக்களிற் சிலர் அறியாமை காரணமாகச் செய்துவரும் உயிர்க்கொலை, புலாலுண்ணல் முதலிய மறச் செயல்களைப் போக்கி அறச் செயலாகிய செங்கிலைச் சண் நிறுத்துதற்குப் பற்பல ஆயங்களில் வெளிப் பேரந்து சொற்பொழிவாற்றி வரற்கு உயிரிரக்கக் கழகமொன்று இக்கழகத் துணையில் நிலைபெறுத்தப்பெற்று “ஸ்ரீபாநுகவி உயிரிரக்கக் கழகம்” என்ற பெயரால் இக்கழக உறுப்பினராய் திருவாளர்கள் த. குருநாதன், மு. சடையாண்டி ஆகிய இவர்களைச் செயலாளராகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றது.

எனவே இக்கழகத்தினர் மேற்கூறிய இத்தகைய அறப்பெருஞ் செயல்களைச் செய்து தமிழன்னையைப் பெரிதும் போற்றுகிறார்கள். மற்றும் ஸ்ரீ பாநுகவி சுவாமிகள் அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள பயன் தரக் கூடிய அரிய கையெழுத்துப் பிரதி நூல்கள் அச்சுவாகன மேறி வெளிவரற்கு இக்கழகத்தினர் கருதியுள்ளா ரெனினும் பொருளில்லாக் குறை பெருங்குறைய தலின் ஒருவகையில் தடைப்பட்டிட்டுக் கிடக்கின்றன. இக்கழகத் தொடக்கத்திற்குப் பெருங்காரணமாகவிருந்த தலைவர் திரு, எ. கணபதி முதலியார் அவர்களாவர். இவர் மேற்கண்ட அடிகளார் பால் பேரன்பு பூண்டவர். இளையோரென்றும் முதியோரென்றும் கருகாது வஞ்சக நெஞ்சுடன் வாழ்நாள் முடிவறுக்கும் கூற்றுவன் இவரை அகால மரணத்திற்குட்படுத்தியதால் பொதுவாக தமிழறிஞர்க்கும் சிறப்பாக இக்கழகத்தினருக்கும் இவரது பிரிவு ஒரு பெரு நஷ்டத்தை யுண்டாக்கியது. தமிழறிஞர்களைத் தகவுடனாதரிக்கும் தன்மை வாய்ந்த அவ்வன்பர் இன்னுஞ் சின்னாளிருப்பாராயின் இத்தமிழ்க் கழகம் இன்னும் சீரிய நிலையெய்திருக்கும் என்பதில்

எட்டுணையும் ஐயமில்லை. இக்கழக ஆதரவாளராக விருந்து தொண்டாற்றுபவர்கள் திரு, மா. உலகநாத முதலியாரவர்கள், புரிசை பெருஞ்சொற் கொண்டல் திரு, ச. முருகேச முதலியார் அவர்கள் ஆவர். தற்போது தலைவர் முறையில் தொண்டாற்றி வருபவர் இம் மடத்து மேற்பார்வையாளராகிய திருவாளர்கள், பெ. முத்தசாமி முதலியார் அவர்களும் சூ. அப்பாசாமி முதலியார் அவர்களும்ாவார். காரணமில்லாது காரியம் நிகழாதது போலவும் சாட்டையின்றிப் பம்பரம் சுழலாதது போலவும் இக்கழகம் இயங்குதற்கும், மற்று எவைகட்கும் முன்னின்று வழிகாட்டி ஊக்குவித்துத் தி தமிழ்த் தொண்டாற்றுபவர் இவ்வூர்ப்பள்ளித் தமிழாசிரியர் வித்துவான், திரு. கோ. பாலசுந்தர நாயகர் அவர்களாவார். இக்கழகத்திற்கு இரு திலகமே போன்று கழகத் தொண்டர்களாக விளங்கி இத் தமிழ்க்கழக முன்னேற்றத்திற்கு உழைப்பினை நல்குபவர்கள் திருவாளர்கள், தி. இராஜகோபால் முதலியார் அவர்களும், கு. குப்புசாமி உடையார் அவர்களும்ாவார். தற்போது செயலாளர் முறையிலும் பொருளாளர் முறையிலும் தொண்டாற்றிவருபவர்கள் ஆகியுல முதலியார், பச்சையப்ப முதலியார், வாசுதேவ உடையார் ஆகிய இத்திருவாளர்களாவார்.

மேற்கூறியவைகள் அனைத்தும் நடைமுறையி விருக்குமோ வெனவரும் ஐயுறலாம். அத்தகையருள் ஒருவளுன யானும் ஆண்டுச் சென்று நேரிலறிய காய்ப்பு எஞ்ஞான்று வாய்ச்சுமோவென எதிர்நோக்கியிருந்த காலே இக்கழக ஏழாம் ஆண்டுவிழாவென தினசரித்தாளில் கடந்ததிங்களில் கண்ணுற்று 'சுற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என்றாற்போல தமிழறிஞர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்க அவாவுடையவராய் அத் திங்களில் ஆண்டடைந்தேன்.

விழாவிற்கென லீகிகள் தோறும் அழைப்புக்கொடிகளும் அழைப்பு விளக்கப்படங்களும் மிக்ருவிளங்கின. நகரின் நாப்பணில்விளங்கும் இக்கழகக் கட்டிடமாகிய திருநாவுக்கரசு மடாலயம் சந்தம் பொங்கும் பந்தல்களோடு கூடி அழகுற்றிருந்தது. மக்களனைவரும் புத்தணர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். சென்னையினின்று தலைவரவர்களும் பிற தமிழறிஞர் பலரும் போந்தனர். முதல் நாள் கழக ஏழாவதாண்டு விழாவும் இரண்டாம் நாள் கல்லூரி நாள் விழாவும் நடைபெற்றன. நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் வெளியூர்களினின்றும் ஆர்வத்துடன் போந்து அறிஞர்களாற்றிய அறிவுரைகளைச் செவி மடுத்தின்புற்றனர். இவ்வூர்ப்பர்கள் ஸ்ரீ பாதுகவி யடிகளாரின் சொற்பொழிவுகளைப் பன்முறை கேட்டுக் கேள்வித் திறம் கனிவாய்க்கப்பெற்றுள்ளார்களாதலின் தொன்னூல் புலவர்களாற்றிய பொன்னுரைகளை இன்

ன்முதெனக் கொண்டு தமிழன்னையின் தகுதியை யறிந்தவர்களானார்கள். மூன்றாம் நாள் கலைமகள் விழா நாளாதலின் அத்திருநாளையுக் கொண்டாடினர். அன்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்விழா-யாளர் உயர்திரு, ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை B. A. B. L. அவர்கள் ஜிவண் போந்து தமிழ்ச்சுவையை யூட்டினர். மக்கள் அனைவரும் மன நிறையப்பெற்று தமிழ் எனும் இன்பக் கடலில் திளைத்திருந்தனர்.

எனவே இந்நகர்க்கண் அனைவரும் தமிழன்பர்களாக விளங்கினர். மக்களிடையே தமிழ்க் கழகப் பேச்சே யாண்டும் செவிமடுத்தேன். அவ்வன்பர்களில் சிலர் ஸ்ரீமத் பாதுகவி சுவாமிகள் கூறிய அறிவுரைகளுடன் விழாவில் ஆற்றப்பெற்ற புலவர்களின் கருத்தக்களை ஒப்புமைப்படுத்தி ஓர்ந்தனர். எனவே தமிழ் மணமே யாண்டுக் கமழ்ந்தது. யான் கொண்டிருந்த ஐயமும் நீங்கப்பெற்றவனானேன். மேற்கூறிய இத்தகைய சீரிய முறைகளில் தமிழ்த் தாயைத்தகவுடனாதரிக்கின்றார்களாதலின் இந்நகர் 'தமிழ் மணங்குந் திருவோத்தூர்' என்பதில் யாது தடை?

ஆதலின் தமிழன்பர்களே!

'யான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும் பெறுக' என்ற ஆன்றோர் கருத்திற் கிணங்க ஆண்டடைந்து யான் கண்டதுபலித்த இன்பங்களை - தமிழ்ச்சுவைகளை - நீங்களும் அதுபலிப்பான்வேண்டியே இத்தலையங்கத்தின் கீழமைந்த கட்டுரையுள் வேண்டி நிற்பது. இவர்களியற்றும் இச்சீரிய தமிழ்த்தொண்டு முட்டின்றி என்றும் நிலவ,

நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!

நீதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!

அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்!

ஆண்மை யாளர் உழைப்பினை கல்கீர்!

திருச்சிற்றம்பலம்.

'காதார் கொன்றை தயங்கு முடியுடை

நாதா வென்று நலம் புகழ்ந்

கோதா தாருள ரோதிரு வோத்தூர்

ஆதி ரேயரு ணல்குமே"

(திருஞானசம்பந்தர்)

திருச்சிற்றம்பலம்.